

“La nostra vida passa per carreteres secundàries, plenes de bonys”

Joan Carreras (Barcelona, 1962), autor de tres novel·les i dos reculls de relats, publica a Proa la novel·la *Carretera secundària*.

—No heu pensat que el lector pot sentir-se enganyat veient que una novel·la que sembla dedicada a les relacions familiars, bàsicament les d'un pare vidu amb un fill separat, fa un tomb i passa, a la segona part, a convertir-se en una novel·la negra?

—Crec que el canvi no enganya pas el lector, si és qui hi és. Tot el que es planteja a la primera part en aquest context que dieu de relacions familiars, em serveix després per a desplegar una trama sobre els enganys i les aparences.

—Els enganys i les aparences dels que participen en els actes criminals, els estafadors, no dels que en són víctimes.

—A través d'aquests personatges que defineix com a estafadors, en realitat em sembla que em permeto de parlar de les aparences i els enganys en general. Perquè els altres personatges també amaguen els seus secrets.

—També pot fer la sensació que tant fa com sigui el fill, en Jonàs, i el pare —mentre no visquin junts, això sí—, perquè el fet important és el descobriment que el pare ha estat víctima d'un estafador, d'uns criminals.

—A mi em sembla que no. Em sembla que les maneres que tenen de reaccionar són influïdes per totes les coses que els han passat i els passen i que el lector va descobrint a mesura que avança la novel·la.

—Teníeu tota la trama criminal ben collada, abans de crear el personatge d'en Jonàs, que és el que segueix el narrador?

—No tinc mai una trama ben collada. Parteixo d'unes idees, d'uns moments, i d'uns personatges, i després ho ajusto segons les necessitats.

—Tal com heu plantejat la novel·la, calia, per a no treure pes a la trama criminal, que no hi hagués problemes familiars greus, no? Que les relacions d'en Jonàs amb el pare, i també amb el germà, fossin convencionals i educades, gens tibants. Fins i tot amb la dona, tot i que són separats.

—No escrivia cap serial, i no em calia provocar un conflicte rere un altre entre els membres de la família. Per les

KORDI PLAY

Joan Carreras publica a l'editorial Proa la novel·la *Carretera secundària*.

reaccions que l'editor percep de llibreters i lectors que se li adrecen, ens fa l'efecte que els lectors troben en el protagonista, i també en els altres personatges, allò que a vegades busquem quan llegim: la possibilitat d'una certa identificació. És a dir, que l'absència d'aquests grans conflictes que plantegeu com a hipòtesi em penso que fa els personatges més propers i versemblants, amb la capacitat d'establir una connexió real i profunda amb el lector.

—No heu volgut marcar gaire la diferència de personalitat entre tots dos germans. Fet i fet, no us dediqueu a perfilar a fons la personalitat de cap dels dos.

—Intento deixar clar que les persones no són d'un color. M'agrada presentar un personatge amb unes característiques i més endavant fer-lo reaccionar d'una manera totalment diferent. En realitat els dos germans s'assemblen en moltes coses, però acaben descobrint, quan el pare ja no hi és, que cadascun tenia una relació dife-

rent amb el pare que l'altre ignorava. I el que procuro és que el lector descobreixi aquestes revelacions no perquè el narrador ho faci saber de manera explícita, sinó perquè en el transcurs de l'acció, i amb els diàlegs, es faci més evident.

—El títol s'entén primer en sentit literal. L'acció principal se situa en un poble i la gent es mou per carreteres secundàries. Però això a banda no sembla pas que hi hagi res de secundari, a la novel·la. O sí?

—El títol fa referència, com subratlleu, a un espai físic on té lloc una part substancial de la trama, però també, naturalment, és una al·lusió al trajecte vital dels personatges i per extensió als lectors i a tots nosaltres. I, en certa manera, és una crida a afrontar les circumstàncies de la vida amb la màxima intensitat sense esperar que un dia anirem a parar a vés a saber quina autopista ben il·luminada i amb totes les garanties de seguretat. La nostra vida transcorre per carreteres secundàries a vegades plenes de bonys. A cadascuna de les meves novel·les hi ha una crida a viure la vida amb plenitud, perquè tots tenim només una oportunitat i es tracta de saber-la aprofitar.

Lluís Bonada